Het hof weegt bij de strafoplegging mee dat verdachte verder zal moeten leven met het feit dat zijn dochter (...) door zijn toedoen is overleden. Ook zijn er geen aanwijzingen dat verdachte van plan was of de intentie had om (...) van het leven te beroven. Er is sprake van zogenaamd voorwaardelijk opzet.

Alles overwegende komt het hof tot het oordeel dat in beginsel een gevangenisstraf voor de duur van acht jaren passend en geboden is.

Het hof overweegt voorts dat als uitgangspunt geldt dat een verdachte er recht op heeft dat hij wordt berecht binnen een redelijke termijn, te rekenen vanaf het moment dat hij in redelijkheid mag verwachten dat tegen hem ter zake van een bepaald stra aar feit een strafvervolging zal worden ingesteld. Als vuistregel kan in zaken als de onderhavige worden aangenomen dat het strafgeding met een einduitspraak moet zijn afgerond binnen twee jaar nadat deze redelijke termijn is gaan lopen, afgezien van bijzondere omstandigheden die een langere duur rechtvaardigen. Voor het hoger beroep geldt, nu verdachte zich in voorlopige hechtenis bevindt, een redelijke termijn van zestien maanden.

Het hof stelt vast dat verdachte op 24 februari 2016 voor het primair bewezen verklaarde in verzekering is gesteld en dat op die datum de redelijke termijn is gaan lopen. De rechtbank heeft vonnis gewezen op 13 februari 2020 en verdachte heeft hoger beroep ingesteld op 24 februari 2020. Het hof doet uitspraak op 14 juli 2021. Dat betekent dat de redelijke termijn in aanzienlijke mate is overschreden, namelijk met ruim twee jaar.

Een verklaring voor deze termijnoverschrijding kan deels worden gevonden in de procedure waarin door deskundigen achtereenvolgens rapportages zijn uitgebracht en deels in de beperkt beschikbare zittingscapaciteit. De termijnoverschrijding zal het hof verdisconteren in de strafmaat in die zin dat de straf met zes maanden gematigd zal worden.

Het hof is voorts van oordeel dat, alle omstandigheden in aanmerking genomen, in casu aanleiding bestaat om in de strafoplegging rekening te houden met het feit dat na het wijzen van het vonnis in eerste aanleg, de regeling inzake de voorwaardelijke invrijheidsstelling per 1 juli 2021 is gewijzigd[2]. Teneinde in de nieuwe situatie eenzelfde netto strafduur van de gevangenisstraf te verkrijgen als ware dit arrest voor 1 juli 2021 gewezen, zal het hof met in achtneming van de hiervoor genoemde aftrek van zes maanden aan verdachte een gevangenisstraf voor de duur van zeven jaar opleggen[3].

Tenuitvoerlegging van de op te leggen gevangenisstraf zal volledig plaatsvinden binnen de penitentiaire inrichting, tot het moment dat de verdachte in aanmerking komt voor deelname aan een penitentiair programma, als bedoeld in artikel 4 Penitentiaire beginselenwet, dan wel de regeling van voorwaardelijke invrijheidsstelling, als bedoeld in artikel 6:2:10 Wetboek van Strafvordering, aan de orde is.

Concluderend zal het hof verdachte een gevangenisstraf opleggen voor de duur van zeven jaar met aftrek van het voorarrest.

---

[2] Wet van 24 juni 2020 tot wijziging van de Penitentiaire beginselenwet, het Wetboek van Strafrecht en enige andere wetten in verband met de wijzigingen van de regeling inzake detentiefasering en voorwaardelijke invrijheidsstelling, Wet straffen en beschermen, Stbl. 2020, 224.

[3] De netto strafduur bij een gevangenisstraf van zeven en een half jaar bedraagt onder de oude regeling inzake de voorwaardelijke invrijheidsstelling vijf jaar. De termijn voor een voorwaardelijke invrijheidsstelling bedraagt in de nieuwe regeling standaard twee jaar.